

Spis 1 Afs 13/2009 byl spojen se spisem číslo 1 Afs 12/2009 a pod touto spisovou značkou bylo rozhodnuto takto:

1 Afs 12/2009 - 52

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce **JUDr. Vlastimila Marhana**, advokáta se sídlem Střelecká 672, Hradec Králové, správce konkursní podstaty úpadce TOFA a. s., v likvidaci, IČ 45534489, se sídlem Ke stadionu 183, Semily, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Ústí nad Labem**, se sídlem Velká hradební 61, Ústí nad Labem o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne 7. 3. 2008, č. j. 3056/08-1500-505267, a ze dne 31. 1. 2008, č. j. 16990/07/1500-505267, v řízení o kasačních stížnostech žalovaného proti rozsudkům Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 31. 10. 2008, č. j. 59 Ca 62/2008 - 22 a č. j. 59 Ca 49/2008 - 25,

takto:

- I. Věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 1 Afs 12/2009 a sp. zn. 1 Afs 13/2009 **se spojují** ke společnému projednání. Nadále budou vedeny pod sp. zn. 1 Afs 12/2009.
- II. Kasační stížnosti **se zamítají**.
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasačních stížnostech.
- IV. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasačních stížnostech.

Odůvodnění:

[1] Včasnou kasační stížností se žalovaný domáhá zrušení výše uvedených rozsudků, jimiž Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci pro nezákonnost zrušil:

- ve věci vedené pod sp. zn. 59 Ca 62/2008 rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 3. 2008, č. j. 3056/08-1500-505267, a rozhodnutí Finančního úřadu v Semilech o přeplatku ze dne 21. 11. 2007, č. j. 46721/07/258920/7603,
- ve věci vedené pod sp. zn. 59 Ca 49/2008 rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 1. 2008, č. j. 16990/07/1500-505267, a rozhodnutí Finančního úřadu v Semilech o přeplatku ze dne 21. 5. 2007, č. j. 27621/07/258920/7603, a ze dne 8. 8. 2007, č. j. 36673/07/258920/7603.

[2] Těmito rozhodnutími správce daně podle § 64 odst. 4 daňového řádu a s odkazem na § 105 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném do 31. 12. 2007 (dále jen „zákon o dani z přidané hodnoty“), zamítl žalobcovy žádosti o vrácení přeplatků na dani z přidané hodnoty – nadměrných odpočtů za prosinec 2006 (v částce 22 481 Kč), březen 2007 (v částce 2414 Kč) a červenec 2007 (v částce 6801 Kč) s tím, že tyto nadměrné odpočty byly podle § 59 odst. 5 písm. d) daňového řádu použity na úhradu nejstarších nedoplateků na téže dani a na osobním daňovém účtu žalobce tak nebyl jak ke dni podání žádostí, tak v následných šedesátidenních lhůtách evidován vratitelný přeplatek.

[3] V rozhodnutích o zamítnutí odvolání (ze dne 31. 1. 2008 a 7. 3. 2008) žalovaný uvedl, že správce daně postupoval správně dle § 105 zákona o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném do 31. 12. 2007, jenž stanovil nepřipustnost vrácení nadměrných odpočtů po prohlášení konkursu v případě, kdy na osobním daňovém účtu úpadce existují nedoplatky. Samotná rozhodnutí žalovaného byla již ovlivněna nabytím účinnosti zákona č. 296/2007 Sb., kterým se mění zákon č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), ve znění pozdějších předpisů, a některé zákony v souvislosti s jeho přijetím, jenž ke dni 1. 1. 2008 zrušil větu třetí § 105 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty, vložil do daňového řádu ustanovení § 40a, jakož i nový odstavec 6 jeho § 59. S ohledem na přechodná ustanovení k zákonu č. 296/2007 Sb. se pak odvolací orgán řídil těmito novelizovanými ustanoveními. K prohlášení konkursu žalobce došlo dne 14. 7. 2005. Předmětné nadměrné odpočty byly použity na úhradu daňové povinnosti za leden až duben 2006, splatné po prohlášení konkursu. Ke dni jednotlivých žádostí o vrácení předmětných nadměrných odpočtů ani v následných zákonných lhůtách tak nebyl na osobním daňovém účtu žalobce evidován vratitelný přeplatek.

[4] V žalobách proti rozhodnutím žalovaného žalobce namítl, že správní orgány pokračují v praxi nezákonného započítávání přeplatků na své pohledávky přihlášené v konkursním řízení, čímž se zjevně zvýhodňují oproti ostatním věřitelům, a to v rozporu s kogentním ustanovením § 14 odst. 1 písm. i) zákona č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání. Žalovaný též nerespektoval již známé nálezy Ústavního soudu ze dne 28. 7. 2005, sp. zn. III. ÚS 648/04, a ze dne 29. 9. 2005, sp. zn. III. ÚS 38/05, jakož i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2006, č. j. 8 Afs 76/2005 - 73. Z tohoto hlediska je nevýznamnou novela daňového řádu provedená zákonem č. 296/2007 Sb.

[5] Krajský soud v odůvodnění rozsudků v první řadě uvedl, že ve věci nemohla být uplatněna procesní pravidla daňového řádu související s insolvenčním zákonem, neboť s ohledem na § 432 odst. 1 insolvenčního zákona bude v případě konkursního řízení žalobce postupováno podle zákona č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání. K vyměření

nadměrných odpočtů za zdaňovací období prosinec 2006, březen 2007 a červenec 2007 došlo až po prohlášení konkursu, jde tedy o pohledávky za podstatou. I na tento typ pohledávek se však v souladu s § 6 odst. 1, 2 zákona o konkursu a vyrovnání vztahuje ustanovení § 14 odst. 1 písm. i) téhož zákona o zákazu započtení na majetek patřící do podstaty. V daném případě došlo k započtení v rámci jedné daně podle § 59 odst. 5 daňového řádu ve spojení s § 105 zákona o dani z přidané hodnoty, což je situace analogická k převedení přeplatku na jedné dani na úhradu nedoplatku u jiné daně podle § 64 daňového řádu. Vzhledem k tomuto zjištění soud na věc vztáhl judikaturu Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, podle níž je § 14 odst. 1 písm. i) zákona o konkursu a vyrovnání v poměru speciality k § 64 daňového řádu a § 105 zákona o dani z přidané hodnoty. Napadená rozhodnutí jsou proto nezákonná.

[6] V kasačních stížnostech žalovaný (dále též stěžovatel) namítl, že rozhodnutí správce daně byla sice vydána v roce 2007, tedy ještě za účinnosti § 105 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty (č. 235/2004 Sb.), odvolací orgán však již rozhodoval po 1. 1. 2008, za účinnosti nové úpravy. V této souvislosti odkázal na změny provedené zákonem č. 296/2007 Sb., zejména na zrušení věty třetí § 105 odst. 1 zákona o DPH, vložení nového § 40a a odstavce 6 § 59 daňového řádu, i na jeho čl. CIV a čl. XXVIII. Tato přechodná ustanovení zákona č. 296/2007 Sb. krajský soud zcela pominul a zabýval se vztahem § 14 odst. 1 písm. i) zákona o konkursu a vyrovnání a § 105 odst. 1 zákona o DPH, ve znění účinném do 31. 12. 2007, podle kterého však již nebylo rozhodováno. Žalovaný musel v odvolacím řízení respektovat novou úpravu, která reagovala na rozpor mezi daňovými zákony a zákonem o konkursu a vyrovnání a zásadním způsobem změnila postup správce daně tak, že omezila použití přeplatků vzniklých po prohlášení konkursu pouze na nedoplatky vzniklé po prohlášení konkursu. Z uvedených důvodů navrhl zrušení napadených rozsudků.

[7] Žalobce důvodnost kasačních stížností popřel, ztotožnil se se závěry krajského soudu a navrhl jejich zamítnutí.

[8] Vzhledem k tomu, že kasační stížnosti směřují proti rozhodnutím, která spolu skutkově souvisejí, rozhodl Nejvyšší správní soud ve shodě s § 39 odst. 1 a § 120 s. ř. s. o spojení těchto kasačních stížností ke společnému projednání.

[9] Kasační stížnosti nejsou důvodné.

[10] Jak vyplynulo ze správních spisů, správce daně sděleními ze dne 8. 3., 21. 5. a 11. 9. 2007 vyrozuměl žalobce o tom, že nadměrné odpočty daně z přidané hodnoty za zdaňovací období prosinec 2007 (ve výši 22 481 Kč), březen 2007 (ve výši 2414 Kč) a červenec 2007 (ve výši 6801 Kč) mu nebudou vráceny, protože nevznikl vratitelný přeplatek podle § 105 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty, přičemž nadměrné odpočty byly použity na částečnou úhradu nedoplatků daně z přidané hodnoty vzniklých ve zdaňovacích obdobích po prohlášení konkursu.

[11] Žalobce následně v reakci na uvedená sdělení podáními ze dne 12. 3., 31. 5. a 17. 9. 2007 vyzval správce daně k vrácení jednotlivých nadměrných odpočtů s tím, že dotčený postup představuje nepřípustné započtení na majetek patřící do konkursní podstaty a je tak nezákonný.

[12] Tato podání správce daně posoudil jako žádosti o vrácení přeplatku na dani z přidané hodnoty, které zamítl podle § 64 odst. 4 daňového řádu rozhodnutími ze dne 21. 5., 8. 8. a 21. 11. 2007.

[13] Proti těmto rozhodnutím podal žalobce v souladu s poučením odvolání, která žalovaný zamítl napadenými rozhodnutími ze dne 31. 1. a 7. 3. 2008.

[14] Předestřeným právním sporem zde tak byla otázka zákonnosti postupu správce daně při použití nadměrných odpočtů na dani z přidané hodnoty na úhradu starších nedoplatků na téže dani podle § 59 odst. 5 daňového řádu a jejich z toho plynoucího nevrácení žalobci podle § 64 odst. 4 daňového řádu a původně (v řízení před správcem daně prvního stupně) § 105 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném do 31. 12. 2007, či následně (v odvolacím řízení) § 40a odst. 4 daňového řádu, a to v průběhu konkursu.

[15] K věci je však v první řadě nutno poukázat na nepřesný procesní postup správních orgánů. Správce daně prvního stupně použil podle § 59 odst. 5 daňového řádu předmětné nadměrné odpočty daně z přidané hodnoty na úhradu starších nedoplatků na téže dani. Následné „výzvy k vrácení nadměrného odpočtu daně z přidané hodnoty“ ale nesprávně posoudil jako žádosti o vrácení přeplatku na dani ve smyslu § 64 odst. 4 daňového řádu, ačkoli se podle obsahu jednalo o reklamace podle § 53 daňového řádu. Jeho rozhodnutí o těchto podáních tak byla materiálně vzato rozhodnutími o oprávněm prostředku, přestože je správce daně za taková nepovažoval (sám je označil jako „rozhodnutí o přeplatku“). Proti rozhodnutí o reklamaci se podle § 53, § 52 odst. 3 daňového řádu nelze odvolat. Správce daně však žalobce poučil o přípustnosti odvolání a tím v souladu s § 32 odst. 6 daňového řádu založil věcnou příslušnost žalovaného k rozhodnutí o podaných odvoláních.

[16] Pokud jde o posouzení merita věci, krajský soud vycházel z judikatury Ústavního soudu zabývající se vztahem zákazu započtení na majetek patřící do podstaty stanoveného zákonem o konkursu a vyrovnání a ustanovení daňových zákonů o vrácení daňových přeplatků (nálezy ze dne 7. 4. 2005, sp. zn. I. ÚS 544/02, ze dne 28. 7. 2005, sp. zn. III. ÚS 648/04, a ze dne 23. 2. 2006, sp. zn. III. ÚS 208/05; citovaná rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <http://nalus.usoud.cz>). V odůvodnění rozsudku přitom shledal paralelu mezi § 64 odst. 2 a § 59 odst. 5 daňového řádu s tím, že tato ustanovení nelze vzhledem k zákonnému zákazu započtení [§ 14 odst. 1 písm. i) zákona o konkursu a vyrovnání] aplikovat po prohlášení konkursu.

[17] S těmito závěry se Nejvyšší správní soud ztotožnil. Vztah daňového dlužníka a státu je řadou jednotlivých zcela samostatných závazkových právních vztahů veřejnoprávní povahy, byť se všechny odvozují od jednoho druhu daně. Každý z těchto vztahů má svůj samostatný právní osud nejen co do svého vzniku a trvání, ale také co do svého zániku. Právní skutečností, v jejímž důsledku závazkový vztah zpravidla zanikne, je, vedle dalších zákonem předvídaných způsobů, úhrada dluhu.

[18] V rámci nakládání s konkrétní platbou daně je nutno plně respektovat zákonem stanovený sled jednotlivých procesních kroků správce daně. Z relevantních ustanovení daňového řádu (§ 59, § 62) vyplývá, že došlá platba [bez ohledu na to, zda jde (v případě

daně z přidané hodnoty) o úhradu vlastní daňové povinnosti či o nadměrný odpočet] je v první řadě vypořádávána v rámci toho druhu daně, na jehož úhradu byla určena (§ 59 odst. 2 daňového řádu). Přitom vůle projevená daňovým dlužníkem v souvislosti s platbou je pro správce daně závazná právě jen co se týče určení daně. Přesné pořadí daňových povinností (v rámci již určeného druhu daně), ve kterém se došla úhrada použije, je totiž, bez ohledu na případné jiné dispozice daňového dlužníka, stanoveno v § 59 odst. 5 daňového řádu (jde o tzv. prioritu uhrazení).

[19] Teprve převyšuje-li platba všechny splatné daňové povinnosti v rámci určeného druhu daně, vzniká daňový přeplatek ve smyslu § 64 odst. 1 daňového řádu, který je možno dle druhého odstavce tohoto ustanovení použít či lépe řečeno převést na úhradu nedoplatku u jiné daně, resp. následně použít k dalším, v § 64 daňového řádu předvídaným, účelům.

[20] Z uvedeného je zřejmé, že z hlediska nakládání s vyměřenými nadměrnými odpočty je mechanismus postupu správce daně dle § 59 nebo § 64 daňového řádu shodný, liší se v podstatě pouze tím, zda jsou tyto veřejnoprávní pohledávky daňového dlužníka použity (tedy započteny) na úhradu daňových povinností (veřejnoprávních dluhů tohoto dlužníka) na téže či jiné dani. I v případě postupu podle § 59 odst. 5 daňového řádu se tak jedná o započtení vzájemných pohledávek.

[21] V daném případě správce daně prvního stupně při použití nadměrných odpočtů daně z přidané hodnoty na úhradu starších nedoplatků na téže dani postupoval podle § 105 odst. 1 věty třetí zákona o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném do 31. 12. 2007 (*„Prohlášením konkurzu se daňové řízení nepřerušuje a po prohlášení konkurzu se plátcí vrátí vyměřený nadměrný odpočet, pokud nemá daňové nedoplatky vzniklé před prohlášením i po prohlášení konkurzu.“*). Ústavní soud nálezem ze dne 9. 12. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 48/06 (publ. pod č. 54/2009 Sb.), vyslovil protiústavnost tohoto ustanovení pro rozpor s čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Ještě předtím však zákonodárce dotčené ustanovení zrušil k 31. 12. 2007 článkem CIII bod 5. zákona č. 296/2007 Sb. Stejným zákonem (čl. XXVII) pak vložení zejména § 40a a § 59 odst. 6 daňového řádu zakotvil způsob nakládání s daňovými nedoplatky v insolvenčním řízení. Současně v čl. XXVIII a čl. CIV stanovil, že ustanovení tohoto zákona (č. 296/2007 Sb.) se použije i v případě správy daní (resp. i „pro daň z přidané hodnoty“) související s řízením, které bylo zahájeno a pravomocně neskončeno podle zákona č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání, ve znění pozdějších předpisů, přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.

[22] Žalovaný rozhodoval již za účinnosti nové právní úpravy, kterou také aplikoval, krajský soud však shledal, že pro tento postup chybí zákonný podklad, neboť úkolem žalovaného bylo přezkoumat zákonnost rozhodnutí správce daně prvního stupně s ohledem na právní úpravu platnou v době podání žádosti o vrácení přeplatku. Tento závěr je sám o sobě sice nesprávný [srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2005, č. j. 1 Afs 6/2004 - 48 (www.nssoud.cz), podle něhož *„odvolací řízení není, pokud jde o skutkový a právní stav, přezkumem skutkového a právního stavu, který byl dán v době rozhodnutí správce daně...“*; shodně též rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 8. 12. 2003, č. j. 30 Ca 110/2001 - 30, publ. pod č. 182/2004 Sb. NSS], nicméně další důvody, pro něž soud napadená rozhodnutí zrušil již v podstatné míře ob stojí.

[23] Pro posouzení věci je totiž podstatné ustanovení § 432 odst. 1 insolvenčního zákona, podle něhož se pro konkursní řízení a vyrovnací řízení zahájená před účinností tohoto zákona (tedy před 1. 1. 2008) použijí dosavadní právní předpisy. V daném případě bylo žalobcovo konkursní řízení zahájeno před tímto datem, nadále se tedy řídí primárně zákonem o konkursu a vyrovnání.

[24] I kasační soud ve shodě se soudem krajským považuje za klíčovou judikaturu Ústavního soudu, zabývající se vztahem zákazu započtení dle § 14 odst. 1 písm. i) zákona o konkursu a vyrovnání a daňovými předpisy. Zde je nutno poukázat zejména na principy vyslovené Ústavním soudem v nálezu ze dne 28. 7. 2005, sp. zn. III. ÚS 648/04 („...nelze ale vyvodit zobecnění ohledně vyloučení možnosti vzájemného započtení soukromoprávních a veřejnoprávních pohledávek. Posouzení přípustnosti takového započtení odvisí od konkrétní pozitivněprávní úpravy.“ ... „...v situaci, kdy právní předpis umožňuje různé interpretace, je povinností všech státních orgánů provést jejich interpretaci ústavně konformním způsobem...“ ... „Z uvedené ústavní normy [pozn. - čl. 11 odst. 1 Listiny] žádnou interpretaci nelze dovodit zvýšenou ochranu práv státu jako vlastníka, kterého v daňových věcech reprezentuje správce daně.“ ... „Vycházejí ze zásady priority ústavně konformní interpretace jednoduchého práva, dospěl tudíž Ústavní soud k závěru, dle něhož ustanovení § 14 odst. 1 písm. i) ZKV je zvláštním právním předpisem, zakotvujícím nepřípustnost kompenzace nejen soukromoprávních, nýbrž rovněž soukromoprávních a veřejnoprávních pohledávek. Jako takové má proto v pozici speciální úpravy přednost před úpravou obecnou, obsaženou v ustanoveních § 59 odst. 3 písm. e), § 40 odst. 11 a § 64 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků. Rozhodnutí obecných soudů, jež uvedenou souvztažnost norem jednoduchého práva neakceptují, ocitají se z tohoto důvodu v rozporu s ustanoveními čl. 4 odst. 4 a čl. 11 odst. 1 Listiny.“), jež byly potvrzeny i v nálezech pléna Ústavního soudu ze dne 2. 7. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 12/06 („V důsledku ústavně konformního výkladu uvedených ustanovení dochází k naplnění účelu a cílů zákona o konkursu a vyrovnání, přičemž není absolutně znemožněno dosažení cílů zamýšlených předpisy daňovými, ale uspokojení pohledávek státu je umožněno ve stejné míře jako uspokojení pohledávek ostatních věřitelů, aniž by byla omezena jejich vlastnická práva.“), a ze dne 9. 12. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 48/06 (publ. pod č. 54/2009 Sb.)

[25] I v nyní souzeném případě byl § 14 odst. 1 odst. i) zákona o konkursu a vyrovnání stanovící zákaz započtení na majetek patřící do podstaty bezpochyby aplikovatelný a jeho speciální povahu (*lex specialis*) oproti předpisům daňovým nijak nevyvrátila ani jejich nová úprava.

[26] Ustanovení § 40a daňového řádu nově vymezuje daňové nedoplatky pro účely insolvenčního řízení a to z hlediska doby jejich vzniku či uplatnění v insolvenčním řízení [viz důvodová zpráva k vládnímu návrhu zákona, kterým se mění zákon č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), ve znění pozdějších předpisů, a některé zákony v souvislosti s jeho přijetím, sněmovní tisk č. 224/0, V. volební období, 2007, www.psp.cz]. Toto ustanovení je pak jednoznačně navázáno na insolvenční řízení, tedy na řízení vedené podle insolvenčního zákona, nikoli na řízení probíhající dle zákona o konkursu a vyrovnání.

[27] V této souvislosti je vhodné uvést, že nová úprava insolvenčního řízení započtení umožňuje, přičemž je však po rozhodnutí o úpadku možné pouze při splnění podmínek v insolvenčním zákoně uvedených (§ 140 odst. 2, 3 insolvenčního zákona). Další zákonné

podmínky započtení jsou pak upraveny např. v občanském či obchodním zákoníku. Insolvenční zákon nestanoví žádná zvláštní pravidla či výjimky ohledně započtení veřejnoprávních pohledávek, shora uvedené podmínky započtení jsou tak závazné i pro správce daně. Pokud jsou tedy v daňovém řízení vedeném u daňového dlužníka v úpadku splněny podmínky zakotvené v § 140 odst. 2, 3 insolvenčního zákona, je správce daně oprávněn započtení provést.

[28] Pochybení žalovaného v daném případě spočívalo v tom, že při aplikaci § 40a a § 59 daňového řádu pominul kategorický zákaz započtení na majetek patřící do konkursní podstaty v průběhu konkursního řízení stanovený v § 14 odst. 1 písm. i) zákona o konkursu a vyrovnání, čímž se zvýhodnil oproti ostatním konkursním věřitelům.

[29] Zde je nutno zdůraznit, že ač se citovaná judikatura Ústavního soudu formálně vztahovala pouze k výkladu předchozí právní úpravy, materiálně (a závazně) se vyslovila k ústavně konformní interpretaci zákona o konkursu a vyrovnání jako celku, k jeho smyslu a účelu. Výklad provedený stěžovatelem však vede k důsledkům, které jsou s těmito závěry v jednoznačném rozporu.

[30] I nová právní úprava zavedená zákonem č. 296/2007 Sb. je tedy ve vztahu k § 14 odst. 1 písm. i) zákona o konkursu a vyrovnání úpravou obecnou a nemůže proto modifikovat principy konkursního řízení probíhajícího dle zákona o konkursu a vyrovnání. Připustil-li by Nejvyšší správní soud výklad zastávaný žalovaným, znamenalo by to ve svém důsledku obejítí zákazu započtení v konkursním řízení, jakož i nerespektování výkladových principů stanovených Ústavním soudem, což by bylo vzhledem k jasným závěrům plynoucím z jeho judikatury neakceptovatelné.

[31] Nejvyšší správní soud tedy shledal námitky žalovaného nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí kasační soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[32] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobce, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, tuto náhradu nepožadoval a ani ze spisu nebylo patrné, že by mu v souvislosti s řízením o kasační stížnosti takové náklady vznikly, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. května 2009

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu